

mere skadeligt, end at vi uddeler det til folk. Vi føler i Venstre, at det, der er fremtiden i narkotikabehandlingen, er en øget behandlingsindsats og ikke i nogen grad en legalisering af heroin.

Gitte Seeberg (KF):

Som det tidligere er blevet sagt, er det jo ikke første gang, vi i Folketingssalen har behandlet det her beslutningsforslag om lægeordineret heroin.

Det Konservative Folkeparti har ikke skiftet holdning i sagen. Vi mener fortsat, at det er at gå helt den forkerte vej. Og jeg vil sige, at jeg var meget glad for den tale, som sundhedsministeren holdt, for det var jo faktisk det, vi ventede på, da vi behandlede forslaget i februar måned, hvor sundhedsministeren endnu ikke havde gjort sin stilling op. Men jeg må sige, at jeg kan tilslutte mig det, der er sagt.

Vi mener, at forslaget rejser en række etiske, menneskelige og praktiske problemer, og endelig, at det ikke løser narkomanernes problemer og det ikke er vejen til en stoffri tilværelse.

Problemerne er med mine øjne mange: Vil det være rigtigt at behandle narkomanen med et stof, som er årsagen til selve det forfærdelige liv, som narkomanen lever? Skal staten nu til at være pusher? Hvordan skal vi kunne forsvare vores forbudspolitik, hvad angår euforiserende stoffer, hvis de legalt gives til nogle, men er forbudt for andre? Er det ikke et forkert signal at sende til unge mennesker, men også mennesker, der har været narkomaner et stykke tid? Vil de, der er narkomaner nu og måske kun har været det et par år, bestræbe sig på at komme ud af misbruget, hvis der er udsigt til, at ordningen er inden for rækkevidde?

Det er åbne spørgsmål og nogle af de problemer, som jeg mener SF's forslag rejser, hvis man gennemfører ordningen.

Beslutningsforslaget, som det fremstår, er alene rettet mod et forsøg for de mest belastede narkomaner, og når vi ser de ynkkelige skæbner, kan vi også godt forstå – og vi ved jo også godt, at SF's forslag er velment – at man ønsker at give dem et bedre liv. Det ønsker vi alle. Vi mener bare ikke, det er denne her måde, man skal gøre det på.

Vi mener ikke, at det er rigtigt, at nogle kan have et ordentligt og et godt liv på varig heroin, selv om løsningen måske kunne virke oplagt for den lille gruppe, som SF omtaler i forslaget. Men jeg spørger så hr. Villy Søvndal: Hvordan

har man tænkt sig at den gruppe skal afgrænses? Hvordan sikrer man, at ikke flere og flere søger ind i gruppen? Jeg tror nemlig ikke på noget midlertidigt forsøg. Kommer forsøget, slipper vi ikke af med ordningen igen, og det vil uafvendeligt på sigt medføre, at en større og større gruppe kommer ind i ordningen.

I beslutningsforslaget taler man om en lille gruppe, men jeg vil sige, at hvis man taler om den gruppe, som det f.eks. drejer sig om i Schweiz, må vi jo se i øjnene, at så bliver det jo en ganske betydelig gruppe, der kommer ind under ordningen, og det kan vi under ingen omstændigheder acceptere.

Jeg synes, at man skal drage nytte af erfaringerne fra den metadonbehandling, som nu har fundet sted i Danmark i over 20 år, og den kan jo ikke siges at være nogen ubetinget succes. Dengang var det jo heller ikke hensigten, at en så stor andel af narkomanerne skulle være på permanent metadon, men sådan er det gået.

De rosende ord om det schweiziske forsøg har jeg ikke meget tilovers for. Man kan nemlig faktisk drage de konklusioner, som man vil. Da vi sidst behandlede forslaget, i februar, skulle vi afvente WHO's rapport om forsøget, og som sagt er jeg glad for, at sundhedsministeren har gjort sin stilling op og ikke anbefaler forsøget, for der er intet konkret, der peger på, at det er heroinen, der hjælper, frem for den psykosociale indsats.

Partierne bag satspuljen har nu i en årrække, snart i 6 år, opprioriteret indsatsen over for narkomanerne, og det har vi varmt støttet. Sidste år blev indsatsen med hensyn til efterbehandling styrket, og i år er der også afsat midler, som sundhedsministeren var inde på, til de mest belastede narkomaner med mulighed for at give dem en ordentlig psykosocial indsats. Lad os dog prøve med det!

I Det Konservative Folkeparti står gruppen sammen om den holdning, som jeg her har tilkendegivet. Vi ønsker ikke noget forsøg. Vi mener, at det er at give op over for problemerne i vores narkopolitik, men også med hensyn til den enkelte narkoman. Det gælder om at fastholde den kurs, vi hidtil har ført i den danske narkopolitik, og det er forbudspolitikken. Vi afviser derfor blankt SF's beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Fru Gitte Seeberg nævner, at forslaget rejser etiske problemer. Det er jeg meget enig i, men det